

## Arrest

nr. 222 426 van 7 juni 2019  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij  
advocaat Jonathan WALDMANN  
Rue Jondry 2A  
4020 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en  
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

### DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 5 juni 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van 31 mei 2019 van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot teruggedrijving (bijlage 11) en tot intrekking van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die loco advocaat Jonathan WALDMANN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Marco DUBOIS, die loco advocaat Edda MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker kwam op 31 mei 2019 aan op de luchthaven van Brussel Nationaal, komende vanuit Kinshasa (RDC).

Hij was in het bezit van een nationaal Congolees paspoort voorzien van een visum type C, afgegeven door de Belgische Ambassade te Kinshasa op 21 mei 2019 en geldig voor een duur van 30 dagen, tussen 21 mei 2019 en 5 juli 2019, dit voor toerisme.

De verwerende partij trof op 31 mei 2019, onder een bijlage 11, een beslissing tot terugdrijving.

Het betreft de eerste bestreden beslissing.

Zij luidt als volgt:

### **"TERUGDRIJVING**

*Op 31/05/2019. om 7:42 uur, aan de grensdoorlaatpost Zaventem, werd door ondergetekende,*

*de heer / mevrouw :*

*naam **X** voornaam **X***

*geboren op **18.10.1962** te **LUBEFU** geslacht (m/v) **Mannelijk***

*die de volgende nationaliteit heeft **Congo (Dem. Rep.)** wonende te [...]*

*houder van het document **paspoort** nummer **X***

*afgegeven te **MINAFFET** op : **08/04/2017***

*houder van het visum nr. **011982210** van het type **C** afgegeven door **België***

*geldig van **21/05/2019** tot **05/07/2019***

*voor een duur van **30** dagen, met het oog op : **Toerism***

*afkomstig uit **Kinshasa** met **SN359** (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :*

*(A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument /van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid 1, 1°/2°)2*

*Reden van de beslissing:*

*[...]*

***X (E)** Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)*

*Reden van de beslissing:*

***Voornoemd persoon verklaart aan opsteller dat hij in 2003, 2007 en 2009 ook in ons land was maar deze visumaanvragen werden geweigerd.***

***X verklaart dat hij inderdaad in ons land is wegens toeristische doeleinden. Hij legt een gedetailleerd reisplan voor. Dit stemt niet overeen met zijn actuele verblijfsdata. Bovendien kan betrokkene geen enkele toeristische plaats opnoemen welke hij écht wenst te bezoeken.***

***Verder legt X een hotelreservatie voor, geldig van 19/05/19 tem 17/06/2019. Bij controle blijkt deze reservatie niet alleen geannuleerd, ook stemt deze reservatie niet overeen met zijn voorziene verblijfsdata. Betrokkene is voorzien om terug te keren op dd 27/06/2019.***

*[...]*

Diezelfde dag werd ook verzoekers visum ingetrokken.

Dit betreft de tweede bestreden beslissing.

Zij luidt als volgt:

## INTREKKING VAN EEN VISUM

Mevrouw, Meneer X

De/het \_\_\_\_\_, ambassade/consulaat-generaal/[andere bevoegde instantie] in \_\_\_\_\_  
[namens (naam van de vertegenwoordigde Lidstaat)]

Op verzoek van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie,

De dienst die verantwoordelijk zijn voor de personencontrole te \_\_\_\_\_

Heeft / hebben / werd [...] uw visum onderzocht.

Nummer 011982210, afgegeven: 21.05.2019.

het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

[...]

2. het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

**Voor genoemd persoon verklaart aan opsteller dat hij in 2003, 2007 en 2009 ook in ons land was maar deze visumaanvragen werden geweigerd X verklaart dat hij inderdaad in ons land is wegens toeristische doeleinden. Hij legt een gedetailleerd reisplan voor. Dit stemt niet overeen met zijn actuele verblijfsdata. Bovendien kan betrokkene geen enkele toeristische plaats opnoemen welke hij écht wenst te bezoeken.**

**Verder legt X een hotelreservatie voor, geldig van 19/05/19 tem 17/06/2019. Bij controle blijkt deze reservatie niet alleen geannuleerd, ook stemt deze reservatie niet overeen met zijn voorziene verblijfsdata. Betrokkene is voorzien om terug te keren op dd 27/06/2019. “**

Er werd eveneens op 31 mei 2019 een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats genomen.

De repatriëring naar het herkomstland staat gepland op 12 juni 2019 om 11u15.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

## 2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

### 2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.*

### 2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Er zijn geen elementen die dit wettelijk vermoeden onderuit halen. Het uiterst dringende karakter van de vordering wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het staat dan ook vast. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

## 2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

### 2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a fortiori de schorsing ervan.

### 2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. Verzoeker werpt in een eerste middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, de onbevoegdheid van de steller van de akte op. Hij verwoordt dit middel als volgt: *“La partie requérante prend un premier moyen d'ordre public tiré de l'incompétence de l'auteur de l'acte”.*

Verzoeker betoogt als volgt:

1. *La décision d'abrogation du Visa a été prise par un agent contrôleur des frontières et un attaché de l'Office des Etrangers (pièce 1).*
2. *La décision a été prise par des personnes incompetentes et viole donc l'article 1,2° de la loi du 15 décembre 1980 et l'article 18 de l'arrêté royal du 5 février 2015 fixant certaines attributions ministérielles.*
3. *Selon l'article 1,2° de la loi sur les étrangers, « pour l'application de la présente loi, il faut entendre par : (...) 2° le Ministre : le Ministre qui a l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dans ses compétences »*
4. *Selon l'article 18 de l'A.R. du 5 février 2015 : « La Ministre de l'Asile et la Migration exerce la tutelle sur :  
1° l'Office des étrangers;  
2° le Commissariat général aux Réfugiés et Apatrides;  
3° le Conseil du contentieux des étrangers;  
4° l'Agence fédérale d'accueil des demandeurs d'asile;  
5° le Centre fédéral pour l'analyse des flux migratoires, la protection des droits fondamentaux des étrangers et la lutte contre la traite des êtres humains. »*

5. *En vertu de l'article 18 de l'arrêté royal du 5 février 2015, la Ministre à l'asile et la migration exerce la tutelle sur l'Office des Etrangers. Ce dernier est par conséquent compétent pour l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.*
6. *L'arrêté ministériel du 18 mars 2009 portant délégation de certains pouvoirs du Ministre qui a l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dans ses compétences et abrogeant l'arrêté ministériel du 17 mai 1995 portant délégation des pouvoirs du Ministre en matière d'accès au territoire, de séjour, d'établissement et d'éloignement des étrangers, prévoit des délégations pour certaines compétences du Ministre au personnel de l'office des étrangers.*
7. *Cet arrêté ministériel n'implique pas les décisions en application des articles 32.1.A, II et de l'article 34 1/2 du Code Visa. En l'espèce, la décision attaquée n'est pas une décision prise en application de la loi du 15 décembre 1980 mais en directe application des articles précités du Code Visa. La décision est signée par Madame Donnay attaché et Monsieur Dirk Peeters 1<sup>er</sup> Inspecteur.*
8. *Il ne ressort pas de l'arrêté que cet attaché ou cet inspecteur ait reçu la délégation de compétence nécessaire pour pouvoir adopter la décision entreprise. La compétence appartient donc uniquement au à la ministre. Par conséquent, la décision d'abrogation de visa l'encontre du requérant a été adoptée par un organe non compétent.*
9. *La compétence de l'auteur de l'acte étant d'ordre public, la décision est illégale, de sorte le moyen est prima facie sérieux. Il y a par conséquent lieu de suspendre la décision de retrait de visa et la décision de refoulement qui est en est le corollaire, car elle ne pourrait pas être prise et exécuté en l'absence de la décision d'abrogation du visa.*

2.3.2.2. De eerste bestreden beslissing is getroffen op grond van artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

*“ Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :*

*(...)*

*3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;*

*(...)*

*De beslissing wordt genomen door de minister of, behalve in het geval bedoeld in het eerste lid, 6°, door zijn gemachtigde. In de in het eerste lid, 1° of 2°, bedoelde gevallen, kunnen de met de grenscontrole belaste overheden de beslissing zelf nemen.*

*Wanneer overwogen wordt om de toegang te weigeren aan een vreemdeling die in het bezit is van een geldig visum, beslist de bevoegde overheid eveneens of het visum moet worden nietig verklaard of ingetrokken.*

*De met de grenscontrole belaste overheden drijven de vreemdeling aan wie de toegang geweigerd wordt terug en, in voorkomend geval, verklaren zij het visum nietig of trekken zij het in.*

*(...)”.*

2.3.2.3. Uit deze bepaling blijkt dat een beslissing die getroffen wordt op grond van artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, concreet kan uitgaan van de gemachtigde van de minister c.q. gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift zelf aan dat deze minister op grond van artikel 18 van het koninklijk besluit van 5 februari 2015 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden- zoals gewijzigd door het koninklijk van 20 januari 2019 - de voordij heeft over de Dienst Vreemdelingenzaken,

2.3.2.4. Artikel 6, §1, van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

“(…)

§1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : (...); artikel 3, eerste lid, 1° tot 10°, met uitzondering van 6°, en tweede en derde lid; (...).”

2.3.2.5. Uit de samenlezing van artikel 3, eerste lid, 3°, artikel 3, tweede lid en derde lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken als gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie zowel een beslissing tot terugdrijving kan treffen als een beslissing tot intrekking van het visum. Het zijn met de grenscontrole belaste autoriteiten die zorg dienen te dragen voor de uitvoering van deze beslissingen.

2.3.2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat attaché V.D. zowel de eerste als de tweede bestreden beslissing getroffen heeft. De Raad kan verzoeker dan ook niet volgen dat de tweede bestreden beslissing getroffen werd door een persoon die niet bevoegd is om deze akte te stellen en dat enkel de Minister ze kon treffen.

2.3.2.7. Uit de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017, meer bepaald tot vervanging van artikel 3 van de Vreemdelingenwet, blijkt dat de redenen van weigering van toegang in wezen overeenkomen met de redenen voor weigering van toegang bepaald in artikel 14 van de Schengengrenscore, gelezen in samenhang met zijn artikel 6 (Parl. St, Kamer, 2016-2017, 2215/001, p.11 e.v.) . Het betreft meer bepaald Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscore). Artikel 34.2 van Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (Visumcode), waarnaar verzoeker verwijst en waarvan de tweede bestreden beslissing de toepassing vormt, regelt de intrekking van een visum. Verordeningen zijn direct toepasbaar en hoeven niet te worden omgezet in nationale wetgeving maar het mag wel. Enkel wanneer nationale wetgeving in strijd is met een Verordening zal de nationale wetgeving op dit punt buiten beschouwing moeten worden gelaten. Het blijkt niet en verzoeker toont ook niet aan dat artikel 3, eerste lid, 3°, artikel 3, tweede lid en derde lid van de Vreemdelingenwet waaraan het hogervermeld ministerieel besluit van 18 maart 2009 uitvoering verleent, strijdig is met de Schengengrenscore of met de Visumcode.

Het eerste middel is niet gegrond en derhalve niet ernstig.

2.3.2.8. In een tweede middel, eveneens gericht tegen de tweede bestreden beslissing, werpt verzoeker de schending op van de artikelen 41, §1, 42 en 58 van gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken van 18 juli 1966 (hierna: de Taalwetten Bestuurszaken).

Verzoeker betoogt als volgt:

10. *La partie requérante a introduit sa demande de visa en Français (pièce 8) et a fait exclusivement usage de cette langue lors de ces échanges avec les services centraux.*
11. *Votre a conseil a déjà eu l'occasion d'observer que la décision mettant fin à un séjour, le retirant ou l'abrogeant celui-ci doit être considérée comme étant une décision faisant suite à la démarche consistant en une demande de séjour, et soumise en conséquence à l'article 41 des lois coordonnées sur l'emploi des langues en matière administratives (En ce sens, CE, n° 66.568 du 5 juin 1997) de manière telle que l'on ne peut envisager en la matière la décision mettant fin au séjour de manière distincte de la procédure ayant conduit à l'octroi du séjour (En ce sens, CCE, 183 856 du 14 mars 2017). Ce qui le cas en l'espèce.*
12. *Les articles 41, §1er, 42 et 58 desdites lois, lequel impose aux entités administratives qui, telle la partie défenderesse, constituent des services centraux dont l'activité s'étend à tout le pays, d'utiliser dans leurs rapports avec les particuliers, celle des trois langues nationales dont ils ont fait usage.*
13. *En l'espèce, votre Conseil constatera, à l'examen du dossier administratif, que la demande de visa était rédigée en langue française et, qu'aux termes de l'article 41, §1er, des lois précitées et de la jurisprudence précitée, la partie défenderesse était tenue de retirer dans cette même langue, ce qu'elle n'a pas fait, l'acte attaqué étant établi en langue néerlandaise.*

14. *Votre Conseil observera que la question de l'emploi des langues porte sur la motivation en fait et en droit de la décision d'abrogation et de l'annexe 11 qui l'assortit, éléments rédigés dans une autre langue que celle dont la partie requérante a fait usage dans sa demande de Visa. Il résulte de ce qui précède que la décision attaquée procède d'une violation de l'article 41, § 1er, des lois coordonnées sur l'emploi des langues en matière administrative et doit, à ce titre, être suspendue (En ce sens, CCE n° 168 745 du 31 mai.2016).*
15. *L'emploi des langues étant d'ordre public, la décision est illégale, de sorte le moyen est prima facie sérieux. Il y a par conséquent lieu de suspendre la décision de retrait de visa et la décision de refoulement qui est en est le corollaire, car elle ne pourrait pas être prise et exécuté en l'absence de la décision de retrait du visa.*

2.3.2.9. Verzoeker betoogt in essentie dat hij zijn visumaanvraag in het Frans heeft ingediend zodat de bestreden beslissingen in het Frans dienden opgesteld te worden conform de in het middel opgeworpen geschonden geachte bepalingen.

2.3.2.10. Verzoeker kan echter niet gevolgd worden in zijn betoog. De bestreden beslissingen vormen geen antwoord op een visumaanvraag, noch zijn ze daarvan een gevolg. Deze beslissingen dienden dan ook niet in de taal van de visumaanvraag te zijn opgesteld (cf. RvS 28 februari 2011, nr. 211 569). De bestreden beslissingen betreffen "politiemaatregelen" die opgesteld werden in de taal van het taalgebied waar de zaak gelokaliseerd is, in casu het Nederlandstalig taalgebied waarin de luchthaven van Zaventem gelegen is, dit conform het gestelde in artikel 39, §1 iuncto artikel 17, § 1, a van de Taalwet Bestuurszaken. (cf. RvS 28 februari 2011, nr. 211 569). De bestreden beslissingen zijn geen "aktes" waaromtrent verzoeker als particulier in de zin van artikel 41 van de Taalwet Bestuurszaken, het gebruik van een bepaalde taal kan eisen (cf. RvS 10 februari 2006, nr. 154.741). Het betreffen zoals gezegd politimaatregelen die genomen werden na controle of betrokkene aan de inreisvoorwaarden voldeed (cf. RvS 28 februari 2011, nr. 211 569).

Het tweede middel is niet gegrond en derhalve niet ernstig .

2.3.2.11. In een derde middel, eveneens opgeworpen tegen de tweede bestreden beslissing, werpt verzoeker de schending op van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 41 van het EU-Handvest, van de artikelen 14 en 34 van de Visumcode en van de artikelen 8 en 13 EVRM.

Verzoeker betoogt na een theoretische uiteenzetting als volgt in een eerste onderdeel:

16. *"En l'espèce, la partie requérante justifie le retrait de l'acte en s'appuyant sur d'une part les dispositions légales l'article 32.1.A, II et de l'article 34 1/2 du Règlement (CE) et d'autre part le fait que les visas antérieurs auraient été refusés, la partie requérante serait incapable d'expliquer les lieux qu'il entendait visiter, et que la réservation d'hôtel aurait été annulé.*
17. *L'article 32, 1, a ,1 du Code Visa vise le refus de Visa, ce qui n'est pas le cas en l'espèce puisque l'acte attaqué vise une abrogation (het visum is ingetrokken) et ne trouve donc pas à s'appliquer ici. L'article 34, 1/2 du Code Visa qui vise quant à lui l'abrogation et l'annulation. L'article 34, 2 dispose :*  
  
*« Un visa est abrogé s'il s'avère que les conditions de délivrance ne sont plus remplies. Un visa est en principe abrogé par les autorités compétentes de l'Etat membre de délivrance. Un visa peut être abrogé par les autorités compétentes d'un autre Etat membre, auquel cas les autorités de l'Etat membre de délivrance en sont informées ».*
18. *L'article 34, 4 et 34,7 dispose également :*

*« L'incapacité du titulaire du visa de produire, à la frontière, un ou plusieurs des justificatifs visés à l'article 14, paragraphe 3, ne conduit pas automatiquement à une décision d'annulation ou d'abrogation du visa ».*

*et*

*« Les titulaires dont le visa a été annulé ou abrogé peuvent former un recours contre cette décision, à moins que le visa n'ait été abrogé à la demande de son titulaire, conformément au paragraphe 3.*

Ces recours sont intentés contre l'état membre qui a pris la décision sur l'annulation ou l'abrogation, conformément à la législation nationale de cet État membre. Les États membres fournissent aux demandeurs les informations relatives aux voies de recours, comme indiqué à l'annexe VI ».

Article 14 du Code visa dispose quant à lui que :

« Documents justificatifs

1. Lorsqu'il introduit une demande de visa uniforme, le demandeur présente les documents suivants:

a) des documents indiquant l'objet du voyage;

b) des documents relatifs à l'hébergement, ou apportant la preuve de moyens suffisants pour couvrir les frais d'hébergement;

c) des documents indiquant que le demandeur dispose de moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans son pays d'origine ou de résidence ou pour le transit vers un pays tiers dans lequel son admission est garantie, ou encore qu'il est en mesure d'acquiescer légalement ces moyens, conformément à l'article 5, paragraphe 1, point c), et à l'article 5, paragraphe 3, du code frontières Schengen;

d) des informations permettant d'apprécier sa volonté de quitter le territoire des Etats membres avant l'expiration du visa demandé ».

19. En l'espèce, la décision d'abrogation repose sur trois éléments : le fait que les demandes de visa antérieur auraient été refusés (ce qui est faux comme l'atteste les pièces : 3 à 7), que la partie requérante aurait été incapable d'expliquer ses projets de voyages (ce qui est une nouvelle fois, toutefois la communication était limitée, Monsieur Dirk Peeters, ne maîtrisant pas à suffisance le français, constat qui est renforcé par le fait que la partie adverse soutient que les visas n'auraient jamais été attribués), que la réservation d'hôtel aurait été annulée (ce qui est une nouvelle fois faux comme en atteste la pièce 9). En outre, les conditions posées par l'article 14 du Code visa sont rencontrées et quand bien même elles ne seraient pas rencontrées ou ne seraient plus rencontrées, l'article 34.4 précise que l'abrogation n'est pas automatique et que l'Etat abrogeant doit motiver cette décision. Ce qui n'est pas le cas en l'espèce. En outre les conditions posées par l'article 14 du Code sont respectées, en outre par le respect de l'ensemble des visas antérieurs la partie requérante a démontré sa volonté de quitter le territoire auprès des Etats membres avant l'expiration du visa demandé.
20. Qu'il ressort de l'article 34, § 2<sup>ème</sup> du Règlement n°810/2009 que ce n'est que si les conditions de délivrance du visa ne sont plus réunies au moment de la délivrance du visa que celui-ci peut être abrogé ;
21. Qu'en l'espèce, la décision querellée n'indique pas que les conditions d'obtention du visa de la partie requérante n'étaient plus réunies au moment de l'obtention du visa (en raison d'une fraude par exemple)
22. Que ce n'est qu'au regard des documents qu'elle avait en sa possession lorsqu'elle est arrivée à la frontière et en raison d'un soupçon d'un caractère non touristique du séjour que le visa a été abrogé, sans tenir compte des déclarations de la partie requérante et des pièces en sa possession.
23. Que dès lors que la partie adverse ne soutient pas que la partie requérante ne remplissait pas les conditions pour pouvoir bénéficier d'un visa au moment où celui-ci lui a été utilisé, la partie adverse ne pouvait pas adopter une décision d'abrogation de son visa.
24. Qu'en adoptant une décision d'annulation alors que les conditions n'étaient pas réunies, la partie adverse a violé l'article 34, §1<sup>er</sup> du Règlement n°810/2009.
25. Que le moyen est sérieux et fondé en sa première branche. »

2.3.2.12. Verzoeker betoogt als volgt in een tweede onderdeel:

2. « Qu'il ressort du libellé de ces dispositions européennes, que lorsque les autorités décident de refuser l'entrée sur le territoire d'une personne ou que celle-ci ne peut pas fournir les documents démontrant l'objet de son voyage et l'existence de moyens de subsistance suffisants, elle ne peut pas se faire notifier automatiquement une décision retirant ou annulant son visa ;

3. *Qu'en l'espèce, la partie adverse n'explique pas pour quel motif, il fallait automatiquement abroger le visa de la partie requérante ;*
4. *Qu'en ne le faisant pas, la partie adverse n'a pas légalement motivé la décision querellée en la forme et a violé les dispositions légales invoquées au moyen ;*
5. *Que de surcroît, si la partie requérante avait pu disposer de plus de temps, elle aurait pu réunir les informations demandées par la partie adverse ;*
6. *Considérant que toute autorité administrative est tenue à un devoir de prudence et de minutie ;*
7. *Que si la partie adverse avait agi conformément au devoir de prudence et de minutie qui pèse sur elle, elle aurait constaté que la partie requérante était dans les conditions pour maintenir son visa et rentrer sur le territoire. Que les éléments invoqués aux points 85 à 129 de la requête sont également pertinents s'agissant de la décision d'annulation du visa de la partie requérante.*
8. *Que plus particulièrement, à l'heure d'internet où un smartphone ou un ordinateur permet d'avoir accès à la plupart des informations utiles en un clic, le fait que la partie requérante n'ait pas en sa possession des brochures touristiques, brochures de voyage ne permet pas de considérer qu'elle ne justifie pas que la partie adverse puisse considérer que son voyage n'est pas à but touristique.*
9. *Qu'il en est d'autant plus ainsi que la partie requérante pouvait compter sur un ami qui s'est engagé à lui servir de guide et qu'il devait être rejoint par son frère.*
10. *Que la partie requérante pouvait fournir des informations relatives aux justificatifs à son hébergement, à son retour et que s'agissant de son itinéraire, il pouvait utiliser internet et compter sur l'aide d'amis et connaissances établis en Belgique.*
11. *Qu'elle était donc en ordre au regard de l'article 5 et de l'annexe I du règlement 562/2006 du Parlement européen et du Conseil du 15 mars 2006.*
12. *Qu'au vu de ces différents éléments, la décision querellée apparaît comme étant disproportionnée.*
13. *Qu'en adoptant la décision attaquée, la partie adverse a violé l'article 34, § 4 du Règlement n°810/2009.*
14. *Que le moyen est sérieux et fondé en sa deuxième branche.*

2.3.2.13. In een eerste onderdeel betoogt verzoeker in essentie dat door een beslissing tot intrekking van het visum te treffen daar waar de voorwaarden ervoor niet vervuld zijn, artikel 34.1 van de Visumcode geschonden werd. Ook artikel 34.4 van de Visumcode werd geschonden volgens verzoeker aangezien de vaststelling dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt van een visum, niet automatisch aanleiding kan geven tot intrekking van het visum en dat dit bijkomend gemotiveerd moet worden, wat volgens verzoeker in casu niet het geval is. In het tweede onderdeel herhaalt verzoeker dat de vaststelling dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt van een visum, niet automatisch aanleiding kan geven tot intrekking van het visum. Hij stelt dat het niet nodig is om in het tijdperk van internet en smartphone in het bezit te zijn van toeristische brochures en dat hij de nodige informatie zou kunnen verstrekt hebben indien hij meer tijd zou gehad hebben. Verder werpt verzoeker op dat hij beroep kon doen op een vriend die had voorgesteld om hem te gidsen en dat hij zou vervoegd worden door zijn broer. Dit alles zo stelt verzoeker zou hem in staat gesteld hebben om informatie te verstrekken over zijn logies, over zijn reis en over zijn terugkeer. Het getuigt van een onzorgvuldig en disproportioneel optredende overheid aldus verzoeker om hiermee geen rekening te houden. Volgens verzoeker heeft de verwerende partij ook de zorgvuldigheidsplicht geschonden door te stellen dat eerdere visumaanvragen geweigerd werden.

2.3.2.14. Verzoeker kan niet dienstig de schending opwerpen van artikel 34.1. van de Visumcode aangezien deze bepaling handelt over de nietigverklaring van een visum indien blijkt dat op het moment van afgifte niet aan de afgiftevoorwaarden voldaan is, daar waar de tweede bestreden beslissing een

intrekking van een visum betreft die kan getroffen worden indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden van een visum voldaan wordt (artikel 34.2. van de Visumcode).

2.3.2.15. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Waar verzoeker de motieven op inhoudelijk vlak betwist, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3.2.16. De tweede bestreden beslissing bevat duidelijk de juridische en feitelijke motieven waarop ze gebaseerd is. Vermits het te dezen gaat om een intrekking van het visum, vormt de juridische grondslag artikel 34.2. van de Visumcode. De tweede bestreden beslissing bevat drie feitelijke motieven:

*(a) Voornoemd persoon verklaart aan opsteller dat hij in 2003, 2007 en 2009 ook in ons land was maar deze visumaanvragen werden geweigerd;*

*(b) X verklaart dat hij inderdaad in ons land is wegens toeristische doeleinden. Hij legt een gedetailleerd reisplan voor. Dit stemt niet overeen met zijn actuele verblijfsdata. Bovendien kan betrokkene geen enkele toeristische plaats opnoemen welke hij écht wenst te bezoeken.*

*(c) Verder legt X een hotelreservatie voor, geldig van 19/05/19 tot 17/06/2019. Bij controle blijkt deze reservatie niet alleen geannuleerd, ook stemt deze reservatie niet overeen met zijn voorziene verblijfsdata. Betrokkene is voorzien om terug te keren op dd 27/06/2019.*

2.3.2.17. Artikel 34.2 van de Visumcode waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift luidt als volgt:

*2. Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.*

Artikel 34.4 van de Visumcode waarnaar verzoeker eveneens verwijst in zijn verzoekschrift luidt als volgt:

*4. Het feit dat de houder van een visum aan de grens niet alle in artikel 14, lid 3, bedoelde bewijsstukken kan overleggen, leidt niet automatisch tot een besluit tot nietigverklaring of intrekking van het visum.*

Artikel 14.3 van de Visumcode waarnaar verzoeker eveneens verwijst in zijn verzoekschrift luidt als volgt:

#### *Artikel 14*

##### *Bewijsstukken*

*1. Van aanvragers van een eenvormig visum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:*

*a) documenten waaruit het doel van de reis blijkt;*

*b) documenten met betrekking tot logies of het bewijs van voldoende middelen om in logies te voorzien;*

*c) documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor*

doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), en lid 3, van de Schengengrenscore;

d) informatie die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen.

(...)

3. Een niet-limitatieve lijst van bewijsstukken die het consulaat van de aanvrager kan verlangen om te verifiëren of wordt voldaan aan de voorwaarden van de leden 1 en 2, is opgenomen in bijlage II.

De Bijlage II bij de Visumcode waarnaar verzoeker eveneens verwijst in zijn verzoekschrift stelt het volgende:

#### **"BIJLAGE II**

##### **Niet-limitatieve lijst van bewijsstukken**

De in artikel 14 bedoelde bewijsstukken die door visumaanvragers dienen te worden verstrekt, kunnen onder meer zijn:

##### **A. DOCUMENTEN WAARUIT HET DOEL VAN DE REIS BLIJKT**

(...)

3. voor reizen in het kader van toerisme of met een privékarakter:

a) documenten met betrekking tot huisvesting:

— een uitnodiging van de eventuele gastheer/gastvrouw;

— een document van de instelling die logies verstrekt of elk ander geschikt document waaruit de beoogde accommodatie blijkt;

b) documenten met betrekking tot de reisroute:

— **bevestiging van de boeking van een georganiseerde reis of elk ander geschikt document waaruit de voorgenomen reisplannen blijken;**

— in geval van doorreis: visum of inreisvergunning voor het derde land van bestemming; tickets voor de verdere reis;

2.3.2.18. Uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat duidelijk in concreto gemotiveerd wordt waarom de verwerende partij het visum intrekt. Hieruit en meer bepaald uit de motieven (b) en (c) blijkt duidelijk dat de verwerende partij van oordeel is dat verzoekers reisdoel onzeker is waardoor niet langer voldaan wordt aan de afgiftevoorwaarden van het visum. Uit de motieven (b) en (c) blijkt voorts dat verzoeker wel stukken overgemaakt heeft aangaande zijn reisdoel, doch dat de verwerende partij van oordeel is dat deze stukken niet overeenstemmen met de voorziene verblijfsdata en dat verzoeker geen enkel concrete toeristische plaats kan opnoemen die hij daadwerkelijk wenst te bezoeken. Uit dit alles blijkt derhalve dat verzoeker niet zozeer verweten wordt dat hij geen documenten bij zich heeft met betrekking tot zijn reisdoel doch wel dat ze niet overeenstemmen met de verblijfsdata en verzoeker zijn reisdoel ook niet kan concretiseren. Verzoeker kan dan ook niet dienstig de schending van artikel 34.4 van de Visumcode opwerpen. Ten overvloede voegt de Raad eraan toe dat uit de motivering van de tweede bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij niet automatisch is overgegaan tot een intrekking van het visum op basis van de vaststellingen inzake de documenten die verzoeker bij zich had, maar ook dat zij heeft doorgevraagd naar verzoekers concrete toeristische plannen en de tweede bestreden beslissing trof na te hebben vastgesteld dat verzoeker hier geheel onduidelijk over bleef.

2.3.2.19. De tweede bestreden beslissing wordt voldoende geschraagd door de motieven (b) en (c). Motief (a) kan als een overtollig motief worden beschouwd. Kritiek hierop kan dan ook geen aanleiding geven tot de schorsing van de tweede bestreden beslissing.

2.3.2.20 Voor wat betreft motief (b), in het administratief dossier bevindt zich het stuk dat verzoeker in dit verband heeft overgemaakt. Het heeft als titel, "Guide touristique de Bruxelles du 26/4/2019 au 23/4/2019". Vervolgens bevat het een foto met als bovenschift, « Vivez Bruxelles comme un local lors d'une visite entièrement personnalisable », gevolgd door, "Du 26/4/2019 au 28/4/2019". Vervolgens bevat het document een tweede foto met als bovenschift, "Vivez Bruxelles comme un local lors d'une visite entièrement personnalisable. Personnalisez votre itinéraire avec l'aide d'un hôte local correspondant à vos centres d'intérêt. Sortez du sentier... du 30/4/2019 au 5/05/2019". Vervolgens bevat het document een derde foto met als bovenschift "Démarrez votre séjour à Bruxelles par une visite de 1,5 h avec un guide local. Découvrez les incontournables de la ville ainsi que quelques trésors cachés surprenants connus seulement des habitants du 06/05 au 10/05/2019 ». Vervolgens bevat het document een vierde foto met als bovenschift, « Faites-vous une introduction parfaite à Bruxelles et à ses

*principaux sites lors d'une visite à pied de deux heures. Avoir un itinéraire qui peut être adapté à vos intérêts personnels. Du 11/04/2019 au 17/05/2019 ».* Vervolgens bevat het document een vijfde en laatste foto met als bovenschrift, *“Faites-vous une introduction parfaite à Bruxelles et à ses principaux sites lors d'une visite à pied de deux heures. Avoir un itinéraire qui peut être adapté à vos intérêts personnels du 18/05.2019 au 22/05/2019 ».*

2.3.2.21. Hieruit blijkt dat de data die het document vernoemt om niet nader gespecificeerde toeristische trekpleisters te bezoeken, inderdaad niet overeenstemmen met het daadwerkelijk beoogd verblijf in België vermits verzoeker pas in België aangekomen is op 31 mei 2019. Bovendien wordt geen enkele toeristische trekpleister in Brussel concreet vernoemd in het betrokken document en slaagt verzoeker er niet in om ook maar één concrete trekpleister te vernoemen bij zijn gehoor door de met grenscontrole belaste autoriteiten wat erop wijst dat hij niet de minste notie heeft over de bezienswaardigheden die hij in België wenst te bezoeken,

2.3.2.22. Voor wat betreft motief (b), uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een document bij zich heeft waaruit blijkt dat hij een appartement heeft gehuurd in een hotel in Oudergem, Brussel, met als voorziene aankomstdatum, zondag 19 mei 2019 en als voorzien vertrekdatum, 17 juni 2019. De verwerende partij stelt dat de reservatie werd geannuleerd, dat de reservatie niet overeenstemt met verzoekers voorziene verblijfsdata in België en zijn terugkeer naar zijn land van herkomst op 27 juni 2019, wat blijkt uit een document houdende de retourvlucht met SN Brussels Airlines dat verzoeker eveneens bij zich had.

2.3.2.23. Verzoeker kan de motieven (b) en (c) niet onderuit halen door erop te hameren dat motief (a) niet correct is en wordt tegengesproken door de stukken die hij voegt bij zijn verzoekschrift. In dit verband volstaat het te wijzen op het gestelde in punt 2.3.2.19 (overtollig motief). Verzoeker kan de motieven (b) en (c) evenmin onderuit halen door op te werpen dat dit alles te wijten is aan een gebrekkige kennis van het Frans van de met grenscontrole belaste ambtenaar die verzoeker gehoord heeft en dat het gehoor nauwelijks enkele minuten geduurd heeft. Hij toont dit niet aan en het gehoorverslag dat zich in het administratief dossier bevindt bevat geen indicaties in dit verband. Bovendien is het verzoeker zelf die het in punt 2.3.2.20 beschreven document aanbiedt dat weinig concreet is en waarbij op dit document alsook het in punt 2.3.3.2.22 beschreven document data figureren die niet overeenstemmen met de daadwerkelijke verblijfsdata van verzoeker. Waar verzoeker opwerpt dat hij niet werd bijgestaan door een tolk Frans wijst de Raad erop dat het gehoorverslag geen indicaties bevat dat het gehoor in een andere taal dan het Frans zou verlopen zijn. Integendeel stelt het gehoorverslag van 31 mei 2019 opgesteld door INP J.B. dat verzoeker zich uitdrukt in het Frans. Voor zover begrepen dient te worden dat verzoeker als Congolese onderdaan het Frans niet voldoende zou beheersen, wordt dit tegengesproken waar onder het kopje *“Langue”* van het verzoekschrift, na de vaststelling dat de proceduretaal het Nederlands is, kan gelezen worden, *“La partie requérante sollicite l'assistance d'un interprète en langue française si le Conseil du Contentieux des étrangers estimait son audition nécessaire”*. Waar verzoeker opwerpt dat hij niet werd bijgestaan door een advocaat bij zijn gehoor, laat verzoeker na de wettelijke grondslag mee te delen van dit betoog.

2.3.2.24. Verzoeker kan motief (b) evenmin onderuit halen door erop te wijzen dat de verwerende partij geen rekening houdt met moderne communicatiemiddelen zoals een smartphone en een PC waarmee toeristische gidsen, routekaarten, GPS en reisbrochures via internet kunnen opgevraagd worden. Hiermee lijkt verzoeker zich niet bewust te zijn van het feit dat de controle van het doel van de reis voor een derdelander die het Schengengrondgebied wenst te betreden een binnenkomstvoorwaarde betreft die kan gecontroleerd worden en dat het in dit verband niet volstaat om algemeen te verwijzen naar zaken die consulteerbaar zijn op smartphone en een PC. Artikel 30 van de Visumcode stelt uitdrukkelijk dat aan het bezit van een visum als zodanig niet automatisch een recht op binnenkomst kan worden ontleend. De met grenscontrole belaste autoriteiten hebben het recht te vragen welk reisdoel verzoeker heeft en hebben eveneens het recht om concrete documenten in dit verband te eisen en verzoeker in dit verband te interviewen, die geacht kan worden om op concrete wijze zijn reisdoel toe te lichten. Verzoeker moet op het ogenblik dat hij het Schengengrondgebied betreedt, aantonen dat hij voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden en kan niet verwachten van de met grenscontrole belaste autoriteiten dat ze verzoeker bijkomende tijd gunnen om zijn reisdoel alsnog concreet te staven. Dit alles vindt steun in artikel 14 juncto artikel 6.1.(c) van de Schengengrenscodes dat als binnenkomstvoorwaarden voorziet, het feit dat de vreemdeling het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden moet kunnen staven. Dezelfde vaststellingen gelden voor de opwerping van verzoeker dat hij beroep zou doen op een persoon die hem ter plaatse zou bijstaan (*“une personne qui s'est mise à sa disposition pour l'aider sur place”*) en dat hij zou vervoegd worden door zijn broer (*“qu'il devait être rejoint par son*

frère ). Niet alleen wordt hiervan voor het eerst gewag gemaakt in het verzoekschrift, dit alles wordt bovendien niet aangetoond.

2.3.2.25. Verzoeker kan motief (c) evenmin onderuit halen door bij zijn verzoekschrift een reservatieformulier voor hetzelfde appartement te voegen met vermelding van 26 april 2019 als aankomstdatum en 24 mei 2019 als vertrekdatum. De Raad ziet immers niet in hoe dit het bewijs kan zijn van het feit dat hij niet zou zijn overgegaan tot de annulering van de reservering van dit appartement voor de periode 19 mei 2019 tot 17 juni 2019. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting opwerpt dat zij alleszins nog kon gebruik maken van de reservering van dit appartement van 31 mei 2019 tot 17 juni 2019 dient de Raad op te merken dat zelfs als dit al het geval zou zijn, zij nalaat concreet in te vullen waar ze nog dan logies heeft van 17 juni tot 27 juni 2019 die de voorziene retourdatum is en wat ze dan precies zou doen in België.

2.3.2.26. Gelet op de motieven (b) en (c) die figureren in de tweede bestreden beslissing is de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd en kan verzoeker bezwaarlijk voorhouden dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met zijn verklaringen en de documenten die hij bij zich had. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig voor dat de verwerende partij uit de motieven (b) en (c), die steun vinden in het administratief dossier, besluit dat verzoeker niet in staat is het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden op concrete wijze te staven, zodat er onduidelijkheid bestaat omtrent het reisdoel. Voor het overige getuigt het betoog van verzoeker van de overtuiging dat hij wel degelijk alle stukken die noodzakelijk zijn heeft overgelegd en wel degelijk voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden en dat de verwerende partij getuigt van wantrouwen en kwade wil bij de bejegening van zijn zaak doch dit alles kan deze beslissing niet doen wankelen.

Het eerste en tweede onderdeel van het middel zijn niet gegrond en derhalve niet ernstig.

2.3.2.27. Verzoeker betoogt als volgt in een derde middelonderdeel:

26. *La partie requérante n'a pas fait l'objet d'un droit d'être entendu, concret et effectif.*
27. *Selon la jurisprudence du Conseil d'État, le droit d'être entendu implique que « l'autorité doit, pur statuer en pleine connaissance de cause, procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter des renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier ». Le Conseil du contentieux des étrangers précise que ce droit d'être entendu doit permettre à l'intéressé de faire connaître, « de manière utile et effective », tous les éléments qui s'opposent à l'adoption de la mesure envisagée (CCE, 174.358 du 8 septembre 2016 ; C.E., 19 février 2015, n°230.257).*
28. *Le droit d'être entendu – s'il peut être qualifié de la sorte - s'est déroulé en quelques minute ; il ne ressort pas de la décision que le requérant ait été assisté d'un interprète en langue française: il n'a pas bénéficié de l'assistance préalable d'un conseil ; il n'a reçu aucune information sur le type de décision que les autorités envisageaient de prendre. Ce faisant, la partie adverse a violé son devoir de minutie et le principe de précaution.*
29. *Or, sur base de la décision remise au requérant, rien n'indique qu'il a fait l'objet d'un entretien individuel mais au contraire qu'il a uniquement fait l'objet d'un « droit d'être entendu complété par le contrôle des frontières » le jour où la décision a été prise. Or, il ne ressort pas de l'article 6 § 1 er de l'arrêté ministériel du 18 mars 2009 portant délégation de certains pouvoirs du Ministre qui a l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dans ses compétences que « la police des frontières » est compétente pour l'application des articles 14 et 34 du Code Visa.*
30. *Rien n'indique, dans la décision, que ce « droit d'être entendu » a été réalisé dans une langue comprise par le requérant ou avec l'assistance d'un interprète.*
31. *Le moyen est sérieux prima facie, de sorte que la décision du 31/05/2019 (acte attaqué) doit être suspendue ainsi que son corolaire qui est la décision de refoulement annexe 11.*
32. *Par conséquent, la deuxième condition cumulative est remplie.*

2.3.2.28. Verzoeker betoogt in een derde onderdeel in essentie dat hij niet concreet en effectief gehoord werd.

2.3.2.29. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie waarnaar verzoeker verwijst, niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De vreemdeling kan er bijgevolg geen recht aan ontleen om te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Het Hof van Justitie heeft in de voornoemde arresten echter ook gesteld dat het recht om te worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben.

2.3.2.30. De Raad dient vast te stellen dat wat verzoeker zou uiteengezet hebben bij een langdurig gehoor door de gemachtigde van de staatssecretaris zelf die hem uitvoerig zou uiteengezet hebben welke beslissingen hij van plan was te nemen, en waarbij verzoeker de bijstand van een tolk en een advocaat had, geen aanleiding zou gegeven hebben tot een andersluidende beoordeling. In dit verband kan verwezen worden naar de bespreking van het eerste en tweede onderdeel van het derde middel.

Het derde onderdeel is niet gegrond en derhalve niet ernstig.

Het derde middel is derhalve niet gegrond en derhalve niet ernstig

2.3.2.31. In een vierde middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 3, eerste lid en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, van het evenredigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging, van het hoorrecht en van artikel 8 EVRM. Tevens werpt hij op dat de eerste bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker betoogt als volgt na een theoretische uiteenzetting:

33. « *Considérant que la motivation de la première décision querellée peut être résumée comme suit : Elle ne déposerait aucun document prouvant le but touristique de son voyage ; Ses visas antérieurs auraient été refusés ; Son hôtel aurait été annulé.*

34. *Que cette motivation ne peut pas être suivie.*

35. *Que cette motivation ne tient pas la route et est contredite par les éléments en possession de l'Etat belge (pièces 3 à 9).*

36. *Qu'en application des principes de prudence et de minutie, la partie adverse a l'obligation de rechercher l'ensemble des éléments pertinentes de la cause, de les analyser soigneusement et de prendre en compte l'ensemble des éléments pertinents pour sa prise de décision.*

37. *Qu'il apparait en l'espèce, que la partie adverse n'a pas tenu compte de l'ensemble des éléments pertinents de la cause et tout particulièrement, ceux favorables à la cause du requérant.*

38. *Que la partie requérante a joint à la requête l'ensemble des pièces qui démontre le respect des conditions posées à son séjour, notamment sa réservation d'hôtel et ses visa Schengen antérieurs.*

39. *Que dans ces conditions, la partie requérante ne peut pas comprendre la motivation de la décision querellée, contredite explicitement par des éléments objectifs.*

40. *Que dès lors que le motif déterminant (le refus des visas antérieurs) qui justifie la décision de refoulement ne correspond pas à la réalité des pièces dont a connaissance la partie adverse de sorte que la décision attaquée n'est pas légalement motivée en la forme et sur le fond.*

41. *Que ce faisant, la partie adverse a commis une erreur manifeste d'appréciation dès lors que les conclusions tirées par la partie adverse sont contraires aux informations disponibles.*
42. *Que la partie adverse a également violé les principes de prudence et de minutie dès lors qu'elle n'a pas tenu compte ou mal analysé des informations dont elle avait connaissance et n'a pas cherché à mieux s'informer sur la situation du frère de la partie requérante alors qu'elle a servi de motivation déterminante de la décision de refoulement.*
43. *Que de ces éléments que depuis le départ, la partie adverse a sciemment fait le choix de faire une analyse du dossier défavorable à la partie requérante et de lui interdire l'entrée sur le territoire*
44. *Considérant, deuxième branche, que la partie adverse ne peut pas être suivie lorsqu'elle soutient qu'en l'absence d'explication sur les documents touristiques, il est démontré que le caractère touristique de son voyage n'est pas établi.*
45. *Que l'article 3, alinéa 1er de la loi du 15.12.1980 dispose que : « Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, l'entrée peut être refusée à l'étranger qui se trouve dans l'un des cas suivants :... » ;*
46. *Que l'utilisation du terme « PEUT » implique que la partie adverse dispose d'un large pouvoir d'appréciation et que le refus d'accès au territoire ne doit pas se faire de manière automatique et ne peut pas être appliqué de manière déraisonnable et disproportionné ;*
47. *Que l'annexe I au Règlement n°562/2006 du Règlement du Parlement européen et du Conseil dispose que :*  
  
*« Les justificatifs visés à l'article 5, paragraphe 2, peuvent être les suivants:*  
  
*c) pour des voyages à caractère touristique ou privé:*  
  
*i) justificatifs concernant l'hébergement:*  
  
*— une invitation de l'hôte, en cas d'hébergement chez une personne privée,*  
*— une pièce justificative de l'établissement d'hébergement ou tout autre document approprié indiquant le type d'hébergement envisagé;*  
  
*ii) justificatifs concernant l'itinéraire:*  
  
*la confirmation de la réservation d'un voyage organisé ou tout autre document approprié indiquant le programme de voyage envisagé;*  
  
*iii) justificatifs concernant le retour:*  
  
*un billet de retour ou un billet circulaire. » ;*
48. *Que la lecture de cette annexe (utilisation du terme peuvent) permet de dire que les documents qu'elle cite sont exemplatives et que leur absence ne peut pas mener automatiquement au refoulement et refus d'entrée sur le territoire.*
49. *Que la décision contestée apparaît donc comme étant déraisonnable et disproportionnée en ne tenant pas compte des éléments favorables à la partie requérante.*
50. *Que sur les trois justificatifs de voyage prévus (justificatifs concernant l'hébergement, justificatifs concernant le retour, justificatifs l'itinéraire) par l'annexe I au Règlement 562/2006, deux ne font pas l'objet de la moindre contestation ;*
51. *Qu'il n'est pas contesté que la partie requérante avait un lieu de résidence touristique et suffisamment de moyens pour subvenir à ses besoins. Que la réservation d'hôtel et son billet retour correspondaient à la durée prévue de son autorisation au séjour ;*

52. *Que lorsqu'elle justifie sa position par l'absence d'informations touristiques, de brochure de voyages..., la partie adverse ne tient pas compte des avancées technologiques de l'époque. Qu'en effet, la possession d'un smartphone ou l'accès à un ordinateur, permet avec internet de s'en servir comme guide touristique, carte routière, GPS ou brochure de voyage.*
53. *Que le fait que la partie requérante ne puisse pas se faire comprendre de l'agent contrôleur lors du passage de la frontière ne suffit pas en 2019 pour démontrer qu'elle ne venait pas en Belgique en qualité de touriste. Que si Il avait été entendu préalablement avec un interprète, cette situation aurait été évitée.*
54. *Que dans ces conditions, dès lors qu'elle démontrait disposer de justificatifs relatifs à son hébergement, à son retour et que les informations relatives à l'itinéraire sont disponibles par internet, il apparaît déraisonnable de refouler la partie requérante parce qu'elle n'a pas de documents dont la possession n'est pas obligatoire légalement.*
55. *Qu'en outre, la nécessité de disposer de documents touristiques pour démontrer l'objet touristique de son voyage est moins importante lorsque le demandeur a une personne qui s'est mise à sa disposition pour l'aider sur place.*
56. *Qu'il n'est pas contesté que la partie requérante remplissait les conditions pour obtenir un visa touristique, et que dans ces conditions, il apparaît disproportionné et déraisonnable de lui refuser l'entrée sur le territoire au motif qu'il n'a pas capable d'expliquer certains documents non-obligatoires dont il dispose sur lui et accessibles à tout moment et en tous lieux par internet ;*
57. *Que pour ces différents motifs, le moyen est sérieux et fondé en sa deuxième branche ;*
58. *Considérant, troisième branche, que le voyage de la partie requérante devait lui permettre de visiter le pays et voir quelques amis. Que ce sont incontestablement des éléments de la vie privée de la partie requérante, notion non définie par l'article 8 de la CEDH.*
59. *Que l'annexe 11 vise explicitement à empêcher que la partie requérante ne puisse poursuivre son voyage*
60. *Que l'article 8 de la CEDH prévoit que : « Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui ».*
61. *Que ce droit garantit que la partie requérante voit ces éléments de vie privée respecté.*
62. *Que la partie adverse se devait, pour que la motivation de la décision litigieuse puisse être considérée comme adéquate, énoncer de manière circonstanciée comment elle établit la balance des intérêts, compte tenu du besoin social impérieux qu'il lui revient d'établir, entre le droit au respect de la vie privée et familiale du requérant et les objectifs légitimes du paragraphe 2 de l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme ;*
63. *Que les éléments sur lesquels reposent la décision de la partie adverse sont erronées ou pas à jour ;*
64. *Qu'en toute circonstances, il apparaît disproportionné d'empêcher la partie requérante à poursuivre son voyage, élément de vie privée, de se voir sur la base d'informations inexacts*
65. *Que le moyen est sérieux et fondé en sa troisième branche ; »*

2.3.2.32. Waar verzoeker in een eerste en tweede onderdeel van het vierde middel opnieuw de in punt 2.3.2.16 vermelde motieven (a), (b) en (c) bekritiseert die net zoals in de tweede bestreden beslissing eveneens kunnen gelezen worden in de eerste bestreden beslissing, volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste en tweede onderdeel van het derde middel. Waar verzoeker opwerpt dat er

niet automatisch mocht worden overgegaan tot een beslissing tot terugdrijving, kan eveneens verwezen worden naar de bespreking van het eerste en tweede onderdeel van het derde middel en kan er nog aan toegevoegd worden dat artikel 34.4 van de Visumcode geen uitstaans heeft met een beslissing tot terugdrijving aangezien hierin kan gelezen worden, *“Het feit dat de houder van een visum aan de grens niet alle in artikel 14, lid 3, bedoelde bewijsstukken kan overleggen, leidt niet automatisch tot een besluit tot nietigverklaring of intrekking van het visum”*. Het komt de Raad niet disproportioneel noch onzorgvuldig voor dat de verwerende partij uit de motieven (b) en (c), die steun vinden in het administratief dossier, besluit dat verzoeker niet in staat is het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden op concrete wijze te staven, zodat er onduidelijkheid bestaat omtrent het reisdoel. De overtuiging van verzoeker dat hij wel degelijk voldeed aan de binnenkomstvoorwaarden en dat de eerste bestreden beslissing behept is met een manifeste appreciatiefout kan de eerste bestreden beslissing bezwaarlijk aan het wankelen brengen.

Het eerste en tweede onderdeel zijn niet gegrond en derhalve niet ernstig.

2.3.2.33. In een derde onderdeel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 EVRM. Hij is van oordeel dat zijn privéleven geschonden wordt, aangezien hij verhinderd wordt het land en enkele vrienden te bezoeken. (*“visiter le pays et voir quelques amis”*).

2.3.2.34. Met zijn vaag betoog kan bezwaarlijk aanvaard worden dat verzoeker aantoonde een beschermenswaardig privéleven te hebben of op punt te staan dit te hebben waardoor hij valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Nog minder kan verzoeker beroep doen op artikel 8, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aangezien verzoekers situatie in het beste geval een eerste binnenkomst in het Rijk betreft waarop artikel 8, tweede lid, van het EVRM niet van toepassing is. Vermits er geen schending blijkt van artikel 8 EVRM is er eveneens geen sprake van een schending van artikel 13 EVRM.

Het derde onderdeel is niet gegrond en derhalve niet ernstig.

Het vierde middel is derhalve niet gegrond.

2.4. Er werd geen ernstig middel ontwikkeld. Deze vaststelling volstaat voor de verwerping van de vordering.

### 3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

## OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

### Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

Kamervoorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. H. VAN GOETHEM,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

M. EKKA